

Sygnatura akt VIII Ga 53/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

Sędziowie: SR del. Dariusz Plewczyński (spr.)

SO Leon Miroszewski

Protokolant: stażysta Edyta Osińska

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 9 maja 2017 roku, sygnatura akt V GC 1377/16

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. (...)SSO (...)SSO (...)

Sygn. akt VIII Ga 53/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 24 października 2016 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. domagała się zasądzenia od pozwanej (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 2 824,54 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od daty wniesienia pozwu, z tytułu odszkodowania w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego, poniesionych przez poszkodowanego na skutek kolizji drogowej, za którą odpowiedzialny był podmiot ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Jako podstawę prawną roszczenia strona powodowa wskazała przepis z art. 361 § 1 k.c.

W nakazie zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 3 listopada 2016 roku Sąd uwzględnił roszczenia powoda.

Pozwana złożyła skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty zarzucając, iż powódka nie wykazała w niniejszym postępowaniu legitymacji w dochodzeniu całej kwoty roszczenia. Ponadto pozwana zakwestionowała stawkę najmu

pojazdu zastępczego, podnosząc, że była to stawka wyższa niż ceny rynkowe. Pozwana kwestionował również czas najmu pojazdu zastępczego.

Wyrokiem z dnia 9 maja 2017 roku Sąd Rejonowy w Koszalinie Wydział V Gospodarczy, w sprawie V GC upr (...) oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1 217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie to zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

(...) sp. z o.o. zajmuje się zawodowo wynajmem samochodów, a (...) SA wykonuje działalność m.in. w zakresie umów obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. W dniu 5 lutego 2014 roku doszło do kolizji drogowej, której następstwem było uszkodzenie pojazdu marki M. (...), o nr. rej. (...), użytkowanego przez M. T.. Do zdarzenia doszło z winy sprawcy, który posiadał zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z (...) SA. W toku likwidacji szkody przez zakład ubezpieczeń została ona zakwalifikowana jako tzw. „szkoda całkowita”. W dniu 5 lutego 2014 roku M. T. zawarła z (...) sp. z o.o. umowę najmu, w ramach której wynajęła samochód zastępczy, marki N. (...). Dzienny koszt wynajmu ustalono na kwotę 135 zł netto + VAT 23%. M. T. na mocy postanowień powyższej umowy dokonała na rzecz spółki (...) cesji wierzytelności przysługującej w stosunku do (...) SA z tytułu odszkodowania w związku z odpowiedzialnością za szkodę w zakresie wynajmu pojazdu zastępczego, opłacanego z OC sprawcy wypadku. (...) SA została poinformowana o umowie najmu. Najem pojazdu zastępczego trwał 27 dni. Po zwrocie pojazdu zastępczego, spółka (...) w dniu 3 marca 2014 roku wystawiła z tego tytułu fakturę VAT nr (...), na kwotę brutto 4 483,35 zł. (...) SA w piśmie z dnia 20 marca 2016 roku odmówiła zapłaty żądanej kwoty. Zweryfikowała stawkę dobową za najem pojazdu zastępczego do kwoty 100 zł brutto na dobę (81 zł netto) i zakwestionowała czas najmu pojazdu zastępczego. Ostatecznie uznano refundację kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 2.400 zł za okres 24 dni, tj. od dnia wynajęcia pojazdu do dnia wypłaty odszkodowania. (...) SA wystawiła uszkodzony pojazd na aukcję, w wyniku czego 19 lutego 2014 roku przedstawiła poszkodowanej ofertę sprzedaży pojazdu obejmującą płatność gotówką oraz bezpłatny odbiór pojazdu w uzgodnionym terminie i miejscu.

Sąd I instancji wskazał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd Rejonowy zważył, że wysokość odszkodowania z tytułu ubezpieczenia OC jest zakreszona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Reguluje tę odpowiedzialność art. 361 § 1 i 2 k.c. nakazując przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Sąd wskazał też, że na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla powoda następstw, ale z zachowaniem rozsądnych proporcji pomiędzy korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika.

Sąd I instancji stwierdził, że powódka nie zdołała udowodnić, aby ustalona w umowie najmu z dnia 5 lutego 2014r. stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 135 zł netto + VAT 23%. mieściła się w kategorii wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych. Wysokość stawki najmu implikował charakter stosunku prawnego łączącego poszkodowaną i powódkę, który powódka określa jako „najem bezgotówkowy.” Zdaniem Sądu, zadośćuczynienie żądaniu powódki pozostawałoby w sprzeczności z podstawową zasadą wykonywania zobowiązań, wynikającą z treści art. 354 § 1 i 2 k.c. Sąd zauważył, iż pozwana wykazała w sposób jednoznaczny, możliwość wynajęcia w spornym okresie pojazdu zastępczego po cenach znaczenie niższych niż ustalona przez powódkę stawka w wysokości 135 zł netto za dobę. W ocenie Sądu Rejonowego, zasadnym było zweryfikowanie przez pozwaną stawki dobowej najmu do kwoty 100 zł brutto na dobę (81 zł netto na dobę).

Sąd I instancji wskazał, że powódka nie przedstawiła dowodów uzasadniających wysokość przyjętej przez powódkę stawki. Złożyła wprawdzie wniosek w pkt VI petitum pozwu, tj. o zobowiązani przez Sąd określonych przedsiębiorców, w trybie art.248 k.p.c., do przedstawienia cennika najmu pojazdów, ale wniosek ten nie został przez Sąd I instancji zaakceptowany. Zdaniem Sądu Rejonowego stanowiłoby to niejako wyręczenie strony w jej obowiązkach w zakresie przedstawiania dowodów na poparcie prezentowanych twierdzeń. Cenniki wypożyczalni samochodów są powszechnie dostępne zarówno w miejscu prowadzenia takiej działalności, jak i na stronach internetowych. Nie było żadnych przeszkód po stronie powodowej, aby takie cenniki przedstawić jako dowód w sprawie.

Wobec powyższych ustaleń Sąd Rejonowy uznał iż powódka nie wykazała zasadności przyjęcia wyższej stawki niż zaakceptowana przez pozwaną stawka 100 zł brutto za dobę. Również okres 24 dni, za jaki pozwana wypłaciła stosowne odszkodowanie - od dnia wynajęcia pojazdu do dnia wypłaty odszkodowania był adekwatny do zakresu poniesionej szkody, w szczególności gdy uwzględni się, iż w skutek działań pozwanej już w dniu 19 lutego 2014 roku uszkodzona dysponowała ofertą kupna pojazdu obejmującą płatność gotówką oraz bezpłatny odbiór pojazdu w uzgodnionym terminie i miejscu.

Uzasadniając rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd wskazał na treść przepisów art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przed dwiema instancjami.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła strona powodowa. W treści apelacji wyrokowi zarzucono:

1. naruszenie prawa procesowego, przepisu z art. 217 § 1,2,3 k.p.c. w zw. z 248 k.p.c. poprzez pominięcie twierdzenia, iż stawki stosowane przez powódkę są rynkowe i, że nie są zawyżone i dowodu zgłoszonego na jego wykazanie tj. wniosku o zobowiązanie w trybie art. 248 k.p.c. wskazanych przedsiębiorców do przedstawienia cenników najmu pojazdów i/lub udzielenia informacji o stosowanych przez ww. podmioty stawkach (netto/brutto) za jeden dzień wynajmu samochodu N. (...) lub innego pojazdu tej samej klasy, na okres 27 dni, w miejscowości W. w miesiącu luty, marzec 2014 a następnie dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z ww. dokumentów na okoliczność wysokości stawek (netto/brutto) za jeden dzień wynajmu samochodu N. (...) lub innego pojazdu tej samej klasy, na okres do 27 dni, w miejscowości W. w miesiącu luty, marzec 2014,

2. naruszenie prawa procesowego, przepisu z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez nielogiczne uznanie, iż stawka zastosowana przez powódkę nie jest stawką rynkową, w sytuacji, gdy to również powódka dany rynek kształtuje, a zatem przez sam fakt funkcjonowania na nim, również kształtuje wysokość stawek,

3. naruszenie prawa procesowego, przepisu z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie w ocenie materiału dowodowego: odpisu faktury VAT oraz umowy najmu w postaci: (...) w zakresie w jakim owe dokumenty wskazywały ile czasu trwała niemożność posługiwania się pojazdem zastępczym, podczas gdy przedmiotowe dokumenty w pełni korelowały z przebiegiem likwidacji szkody (wypłata odszkodowania), co skutkowało błędnym uznaniem roszczenia obejmującego zwrot kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego za bezzasadne.

4. naruszenie prawa materialnego, przepisu z art. art. 354 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że z obowiązku uszkodowanego do minimalizacji szkody wynika fakt, iż uszkodowany ma obowiązek skorzystania z oferty najmu pojazdu zastępczego oferowanej mu przez pozwaną, podczas gdy uszkodowany ma swobodę w wyborze oferty najmu pojazdu uszkodowanego i ma jedynie obowiązek skorzystania z takiej oferty, której stawka nie będzie rażąco wygórowana, a więc będzie stawką rynkową:

5. naruszenie prawa materialnego, przepisu z art. art. 362 k.c. polegające na niezasadnym ograniczeniu odszkodowania za najem pojazdu zastępczego należnego powodowi i uznaniu, iż uszkodowany swoim zachowaniem przyczynił się do zwiększenia rozmiaru szkody, w sytuacji gdy uszkodowany nie jest obowiązany do poszukiwania najtańszej oferty najmu na rynku lub za kwotę z góry i arbitralnie narzuconą przez pozwanego i przedkładania interesu pozwanego nad swój własny interes i dążenia za wszelką cenę do minimalizacji szkody: uszkodowanemu zależało na tym, aby w czasie braku możliwości korzystania z własnego auta dysponować pojazdem zastępczym bez uszczerbku dla dotychczasowego trybu życia,

6. naruszenie prawa materialnego, przepisu z art. 361 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że szkodą jest niemożność posługiwania się uszkodzonym pojazdem wyłącznie do dnia poinformowania uszkodowanego o tym, że szkoda została zakwalifikowana jako szkoda całkowita, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu stanowi, że szkodą na gruncie niniejszej sprawy jest czas do dnia poinformowania uszkodowanego o zaklasyfikowaniu szkody, podczas gdy przedmiotowa szkoda została rozliczona jako całkowita, a

zatem poszkodowanemu należy, się auto zastępcze w okresie od dnia powstania szkody, do dnia otrzymania środków na zakup nowego pojazdu oraz dnia zakupu nowego pojazdu przez poszkodowanego.

W związku z powyższym apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie powództwa w całości, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że wbrew twierdzeniom Sądu cenniki z dat wstecznych niż bieżąca są nieosiągalne a wypożyczalnie na prośbę powoda za każdym razem odmawiały udostępniania danych historycznych, wobec czego Sąd I Instancji powinien uwzględnić wnioski powódki o zobowiązanie wskazanych przedsiębiorców w trybie art. 248 k.p.c. Ponadto strona apelująca wskazała, że poszkodowany obowiązany jest jedynie wykazać należytą staranność przy wyborze oferty najmu pojazdu zastępczego, przy czym należytą staranność należy rozumieć jako wybór oferty, której stawki nie będą rażąco wygórowane. Poszkodowany nie ma nawet obowiązku poszukiwania oferty średniej spośród ofert dostępnych na rynku. Brak jest bowiem uzasadnienia ku temu, aby poszkodowany jako osoba nieponosząca winy w zaistniałej sytuacji ponosiła dodatkowe negatywne konsekwencje wypadku wyrażające się w konieczności zastanawiania się czy wybrany przez niego zakład oferujący najem pojazdu będzie zakładem stosującym stawki akceptowalne przez ubezpieczyciela. Strona apelująca wskazała, że z wyroku płynie pośrednio stanowisko, iż pozwana winna jest wypłacić odszkodowanie, które obejmuje okres od daty wynajmu pojazdu zastępczego do dnia otrzymania przez poszkodowanego informacji o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej. Zdaniem apelującej natomiast likwidacja szkody w kontekście szkody całkowitej obejmuje okres od dnia wystąpienia szkody - do wypłaty odszkodowania poszkodowanemu, a nawet dłużej do momentu rzeczywistego nabycia przez poszkodowanego nowego pojazdu. Odnosząc się do wysokości dziennej stawki czynszu powódka w apelacji podniosła, że stawka ta jest realnym czynszem najmu, który poszkodowany był zobowiązany uiścić na rzecz wynajmującego i który to czynsz wynika z umowy najmu wiążącej strony i został stwierdzony fakturą VAT załączoną do pozwu. Okoliczność, czy jest to stawka przeciętna, wyższa czy niższa niż stawki stosowane przez inne podmioty zajmujące się tego typu działalnością, pozostaje bez znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Podkreśliła też, że w przedmiotowej sprawie usługą, z której skorzystał poszkodowany był najem bezgotówkowy, a zatem rynkiem właściwym, w ramach którego powinna zostać dokonana analiza występujących nań cen jest lokalny rynek usług najmu bezgotówkowego pojazdów zastępczych.

Strona pozwana złożyła odpowiedź na apelację, w której wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego za II instancję, według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że Sąd I instancji prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, trafnie ustalił stan faktyczny oraz prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy jako sąd meriti w granicach wniesionej apelacji, co wynika z dyspozycji art. 378 § 1 k.p.c., rozważa na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym dokonuje jego samodzielnej oceny prawnej. Powyższa analiza pozwala stwierdzić, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz ich oceny prawnej.

Wywody zaprezentowane w apelacji powódki, w tym podniesione zarzuty, nie stanowiły wystarczającej podstawy do weryfikacji orzeczenia Sądu Rejonowego w postulowanym przez apelującego kierunku.

Skarżący zarzucił w apelacji naruszenie przepisów procesowych w szczególności art. 233 k.p.c i 248 oraz przepisów prawa materialnego .

Sama zasada odpowiedzialności cywilnej pozwanej za szkodę, w tym za koszty najmu pojazdu zastępczego nie jest sporna, gdyż pozwana zapłaciła za 24 dni najmu przy stawce 100zł brutto. Spór dotyczy wysokości szkody, w zakresie obu elementów tj. okresu najmu i stawki najmu.

Dokonując oceny prawnej żądania pozwu przypomnieć należy, że w świetle art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych odpowiedzialność ubezpieczyciela jest limitowana przez wysokość zobowiązania osoby, za którą tenże odpowiada. Oznacza to, że świadczenie zasądzone od ubezpieczyciela nie może przekraczać swoją wartością odszkodowania należnego od osoby, za którą ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność.

Zatem granice odpowiedzialności ubezpieczyciela wyznacza norma art. 361 k.c. w zw. z art. 363 k.c. przy czym poszkodowany może domagać się od ubezpieczyciela naprawienia szkody wyłącznie przez zapłatę odszkodowania.

Dochodząc zwrotu kosztów poniesionych w związku z naprawieniem szkody poszkodowany wykazać musi nie tylko fakt ich poniesienia lecz również pozostawanie w normatywnym (adekwatnym) związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym odpowiedzialność odszkodowawczą (art. 361 §1 k.c.).

W dotychczasowych judykatach podkreślano też wielokrotnie, że uznanie wydatków związanych z najmem pojazdu zastępczego za element szkody musi być oceniane indywidualnie w realiach każdej konkretnej sprawy.

Zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 361 k.c. oraz 363 k.c. ciężar dowodu wysokości szkody spoczywa na poszkodowanym. W niniejszej sprawie obowiązkiem wykazania wysokości szkody był zatem obciążony powód (jako nabywca roszczenia o odszkodowanie).

Na powyższą okoliczność zgłoszony został dowód z umowy najmu i faktury Vat.

Z materiału procesowego wynika, że umowa i ta faktura nie odzwierciedlają wysokości należności, jaką za najem miałby uiścić powódce zlecający (poszkodowany). Powódka umawiała się bowiem z najemcami w taki sposób, iż za wykonanie umowy najmu nie miała otrzymać wynagrodzenia w formie świadczenia pieniężnego. W zamian za udostępnienie pojazdu, poszkodowany miał przelać na powódkę przysługujące mu względem ubezpieczyciela roszczenie o odszkodowanie. Zatem świadczeniem wzajemnym poszkodowanego nie było świadczenie pieniężne, lecz przeniesienie wierzycelności.

Zawarcia tego typu umowy nie budzi wątpliwości w płaszczyźnie normy art. 353¹ k.p.c. Umowa taka spotykana jest często w praktyce tzw. likwidacji szkód komunikacyjnych. Zaletą tego rodzaju rozliczenia (określanego często w praktyce jako „bezgotówkowa likwidacja szkody”) jest atrakcyjna dla poszkodowanego forma, która ogranicza ryzyko uzyskania odszkodowania nie pokrywającego w całości poniesionych kosztów.

Trafnie Sąd Rejonowy wskazał, że przedstawiona forma rozliczeń między poszkodowanym i wynajmującym nie pozwala na ustalenie, by koszty wskazane przez powódkę w fakturze VAT mogły być uznane za równowartość kosztów poniesionych przez poszkodowanego czy też kosztów koniecznych do naprawienia szkody poniesionej przez poszkodowanego w wyniku zdarzenia, za które pozwany ponosi odpowiedzialność. W przyjętym przez powódkę modelu rozliczeń z klientami wartość wskazana w fakturze nie jest bowiem wartością kosztów obciążających poszkodowanego. Zatem nie można uznać na podstawie faktury wystawianej w ramach opisanego wyżej modelu rozliczeń, że koszt wskazany na fakturze jest równoznaczny z wartością wydatków poniesionych przez poprzednika prawnego powódki.

Wartość w fakturze ze względu na przyjęty system rozliczeń nie podlega też weryfikacji według reguł gry rynkowej. Wartość wynagrodzenia powódki nie stanowiła przedmiotu negocjacji między nią i poszkodowanym, skoro założeniem transakcji między tymi podmiotami było, iż powódka otrzyma wynagrodzenie w postaci przelewu wierzycelności w stosunku do ubezpieczyciela. Wartość ta, w istocie stanowi jedynie odzwierciedlenie wyliczenia kosztów najmu dokonanego jednostronnie przez powódkę. Zatem dla poszkodowanego nie było w istocie ważne to, jakie stawki - rynkowe czy też od rynkowych odbiegające - będzie stosowała powódka w rozliczeniach z ubezpieczycielem po nabyciu wierzycelności o zapłatę odszkodowania.

Jako taka faktura ta nie może mieć wartości dowodowej w zakresie udokumentowania wysokości kosztów najmu (jest dowodem jedynie twierdzeń powódki w tym zakresie). Z innych spraw gdzie dopuszczano dowody z opinii biegłych

wynika też, że na rynku pojazdów zastępczych, stawka najmu nie jest prostą sumą danych z cennika. W cennikach uwidaczniane są różne pakiety dodatkowe (często elementy przydatne łączy się z nieprzydatnymi), promocje które wpływają na cenę, przy czym różna jest polityka cenowa firm wypożyczających, a nadto zmienna w czasie. Część wypożyczalni wykluczana jest też z uwagi na usługi skrajnie drogie (np. przy lotniskach, hotelach) lub skrajnie tanie (przy warsztatach lub oferujące pojazdy o dużym stopniu zużycia).

Reasumując do oceny zasadności przyjętej stawki najmu niezbędny był dowód z opinii biegłego, który zna dany rynek. Wobec braku takiego dowodu przyjęć należy, że powódka nie wykazała wysokości szkody, a ewentualnie złożone cenniki nie zastąpiłyby tego dowodu.

Wniosek ten jest tym bardziej uzasadniony gdy uwzględni się że pozwana przedstawiła cenniki na potwierdzenie przyjętej przez siebie stawki, a powódka nie złożyła żadnego dowodu na tą okoliczność. W tym kontekście odnieść się należy także do wniosku powódki w trybie art. 248 k.p.c. o zobowiązanie podmiotów trzecich do przedłożenia cenników i/lub informacji o stosowanych stawkach.

Wniosek powódki sprowadzał się do przerzucenia na Sąd troski o właściwe udokumentowanie dochodzonych wierzytelności w sytuacji, gdy obowiązek taki spoczywa na stronie. Powódka jest podmiotem, który masowo dochodzi nabywanych wierzytelności. To jej zadaniem, zgodnie z ogólnie przyjętymi dla podmiotów zawodowo prowadzących działalność gospodarczą wymogami, było zadbanie o to, aby w ślad za wierzytelnościami, które nabywa, szły środki pozwalające na wykazanie ich zasadności. Nie stało na przeszkodzie, aby zgromadzić stosowne cenniki w czasie gdy były one ogólnodostępne (jeżeli powódka w taki sposób chciała wykazywać rynkowość stawki). Powódka nie wykazała też aby się o nie zwracała, samo twierdzenie powódki w tym przedmiocie jest niewystarczające.

Pamiętać też należy, że dowody idą w ślad za twierdzeniami. Powódka uzasadniając potrzebę przeprowadzenia dowodu powinna wskazać, jakie dokładnie twierdzenia, a więc stawki obowiązywały u tych podmiotów (cenniki powinny tylko ten fakt potwierdzić). W niniejszej sprawie to nie nastąpiło.

W ocenie Sądu Odwoławczego nie został wykazany także uzasadniony dłuższy okres najmu niż przyjęty przez Sąd I instancji. Powódka przywołuje uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 ale błędnie ją interpretuje. W treści tej uchwały wskazano, że „ustalenie czasu niezbędnego na nabycie nowego pojazdu ma charakter obiektywny i jest niezależne od posiadania przez poszkodowanego środków pieniężnych - w tym pochodzących z wypłaty odszkodowania obejmującego różnicę wartości pojazdu sprzed i po zdarzeniu szkodzącym - na kupno nowego pojazdu. Dla ustalenia czasu niezbędnego do nabycia pojazdu istotne znaczenie ma czas zawiadomienia poszkodowanego o sposobie likwidacji szkody przez zapłatę różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed i po zdarzeniu szkodzącym. Z tych względów nie zrywa adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem szkodzącym a kosztami poniesionymi na najem pojazdu zastępczego przy tzw. szkodzie całkowitej wypłata odszkodowania przez ubezpieczyciela obejmującego różnicę w wartości uszkodzonego pojazdu sprzed i po wypadku, jeżeli nastąpiła ona zanim nastąpił upływ czasu niezbędnego do nabycia przez poszkodowanego nowego pojazdu”. W niniejszej sprawie już w dniu 19 lutego wystosowano pismo w przedmiocie rozliczenia szkody jako całkowitej i propozycję zakupu uszkodzonego auta. Pozwana zapłaciła w sumie za 24 dni najmu. Z materiału dowodowego nie wynika, że poszkodowani w ogóle poszukiwali kolejnego pojazdu (ani ile im to zajęło), że go kupili, a tym bardziej, kiedy to nastąpiło. Okres niezbędny na zakup innego pojazdu może wykraczać poza datę wypłaty odszkodowania ale okoliczność ta powinna być wykazana, co w niniejszym procesie nie nastąpiło.

Powódka przegrała także, co do kwoty 200zł, gdyż mimo uzyskania zapłaty nie cofnęła powództwa w tym zakresie.

Reasumując przyjęć należy, że sąd I instancji nie naruszył przepisów procesowych wskazywanych w apelacji, prawidłowo zastosował także przepisy prawa materialnego.

Z uwagi na powyższe apelacja strony powodowej jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, który pozwana wygrała w całości, rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanej ustalone w stawce minimalnej właściwej z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia, przy zastosowaniu § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).

SSR (del) (...)SSO(...)SSO (...)

Sygn. akt VIII Ga 53/18

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

(...)

4.(...)